

A KETTÉHASADT

Vastag, színes pihék hadai gyarapítják mozdulatlan vállam. Többségük fehérbe öltözött, elvétve figyelek fel kirívó színűre. Talán az utolsó napom, mikor ennyire tiszta, szennyezetlen területen kelek át. Az időjárás is kedvező, nem túl sűrűn hull a hó, a látási viszony tűrhetőbb a megszokottnál. Igaznak bizonyulnak a pletykák, az otthonnál bárhol kedvezőbbek az életfeltételek. A lábam nem akar engedelmeskedni, kényelmesen vagyok. *Mióta is ülök így?* A fagytól ridegre merevedett szőrös bundámon keresztül nyúlok, kezem a mellkasi zsebemben kotorászik, megvan. Ujjaim a homokórára tapadnak, de a kesztyűtől nem érzem az üveg sima felületét. Előhúszom, fordítok rajta és magam mellé teszem. *Csak még egy kicsit...*

A fekete homok már rég lepergett, de a maszknélküli légzés örömét a lehető legtovább ki akartam élvezni. Csípős szél vág az arcomba, noszogat a természeti erő. Megrázom elgémberedett testem, fejkörzéssel vetem le magamról a rám telepedett havat. A kinyújtott felső végtagok után végre a lábam is kiegyenesedik. Fürgén kapok az időmérő eszközömről, mielőtt elveszik a fehér mélységben. A lábamat verdeső koponyát az arcomhoz csatolom, szűk szememnek még kevesebb látóteret biztosítva. Kellemes érzés, ahogy az orromon kifújt levegő felmelegíti összefagyott ajkam, arcizmaim is felengednek. Utolsó simításként igazítok csuklyámon, egy cseppnyi szabad bőrfelületet sem hagyhatok szabadon. Hisz utam, magán a halálon át vezet. Ujjaim görcsös rángásba kezdenek, ahogy a mágikus rúnákat aktiválják, torkom mélyéről jött hörgés kíséretében. Hátam mögött az ülőhelyem lassan emelkedni kezd, szertefoszlik róla az égből aláhullt hódara. A rigmust kántálva a közelemben több helyütt is állati alakok öltenek formát a hólepte csonthalmokból. Négy kísérőm élettelen feléledése kiszipolyozza testemből az életet, legalábbis ilyen érzés. A klánban egyedülként bírok ennyi megidézettet uralni, pontosan ezért vagyok a hősük és egyben legnagyobb félelmük. Még nem sejtik, de a felnőtté avatásom ceremóniája után eszem ágában sincs maradni. Most, hogy az életéveim száma elérte a tizenkettőt, nem állíthatnak meg a világ felfedezésében. Már ha túlélem.

Az otthonom a Sötét Mélység nevével illetik. Megszámlálhatatlan generáció által vájt hegyibarlang, amelyhez az oda vezető úton feketébe burkolódzó mérgező hómező vezet keresztül. A légszennyezettség a lehető legmagasabb. A kegyetlen körülmény erős férfit szül, szól a törzsi mottó. Pontosán ezért kapunk életveszélyes küldetéseket a felavatásunkra: bizonyítás. Minden érettkorút felbecsülhetetlen értékekkel indítanak útnak. Málhazsák, csajka, tűzgyújtószerszám, térkép, három ujjhossznyi viasz, kötél, két tenyérynyi pótbőr és persze az élelem. Idézőknek nem jár fegyver, nekik ott a hangjuk és a kezük hozzá. És persze maga az idézett. Prioritást élvez az előző küldetést nem teljesítők felkutatása, melyhez hozzátartozik a felszerelésük visszaszerzése is.

Semmiféle pazarlás nem megengedett, egyes tárgyak a tagok életénél is értékesebbek. Legfőbb célunk az ősi civilizációból hátramaradt tudás megszerzése. Képtelenek vagyunk előrelépést mutatni a primitív technológiánkból, muszáj az ősökre hagyatkozni. Az Alapító szelleme is egyikükből emelkedett fel, irányítja immár évezredek óta a nemzettségünk. Személyesen a legfelsőbb választotta ki az avatási misszióm, alkalmasnak találtattam az ősi erő visszaszerzésére. *Valóban különleges volnék?* Hiszek benne, mi másért ajándékozott volna ekkora hatalmat ily csöppnyi embernek?

Nem érzékelek szellemeket a közelben. Az égboltra tekintve hamar megtalálom a Nap lehetséges pozícióját. A kietlen síkságon nincs más támaszpontom, fentről kell leolvasnom az útirányom. Ötször gyúlt világosság utam kezdete óta, még ugyanennyit jósoltak a barlangi táltosok. Hamarosan esteledik, túl sok időt vesztegettem az értelmetlen bambulással. - *Vihar!* - Adtam ki fejben az utasítást. Egy szó több mint elég. Idézettjeim saját testrészeimként léteznek, szerteágazó utasításaim elég egy gondolattá összetömörítenem a végrehajtáshoz. Kompániám közül ő a legnagyobb termetre. Mellém érve fejem fölé tornyosodik hatalmas alakjával. Vastag csontját már réges-rég tisztára koptatta az idő, mély vájatokat fúrt a kemény vázba. Természetfeletti erőmmel bordája szétfeszítésére kényszerítem, elég nagyra a hátizsákom számára. A fagyott csontok néhol újabb repedésekkel gazdagodnak, jobban kell fókuszálnom, nem szeretnék kárt tenni a testen egy ilyen semmiség végett. Amint a megfelelő méretre tágult, begyömöszölöm táskám, majd eredeti állapotába erőltetem vissza a már kalitkaként működő bordarendszert. Röpké gondolathullámmal Vihart a földre fektetem. Termete még így is fölém magasodik, de már fel tudok kapaszkodni a hátára. A kényelmesnek nem nevezhető ülőalkalmatosság hatalmas kínokat ígér a későbbiekben, ám a vastag bunda szolgál még némi komfort érzettel. Mindkét kezem erősen markolja agancsa csontját, az egykor élt vérmedve koronájától megfosztottan is fenséges látványt nyújt.

Négy élettelen, mégis mozgó tetem töri meg a szél fütyülésének játékát. A roppanó hó monoton zaja nyugalmat áraszt bennem, a szapora lépések felpeszditik vérem, különös hatalom kerített magába. Fejem előre tekint, keresi a legkézenfekvőbb útvonalat, miközben még nagyobb iramra ösztökélem hátasom. A maszk takarásában szám ösztönösen mosolyra húzódik, míg ajkamat egy eddig soha nem használt hang hagyja el:

- Gyíí!

A tenyeremben lévő maroknyi hóra koncentrálok, ujjaim lassan rázáródnak, majd szám fölé tartva egyenesen a torkomba csöpögtetem a piros lét. Néhány csepp a nyelvemen landol, a vér jellegzetes fémes íze üdítően hat lelombozódott kedvemre. *Mégis hol rontottam el?*

Leguggolok egy újabb adag vérfröccsre. Most már mohón, egyszerűen az egész adagot belepréselem a nagyra tátott számba. Fogaim közt szürcsölve éles fájdalom nyilall a fejembe, túl sok ez a hideg neki. *El kell terelnem a figyelmem!* Az immár némán fekvő testeket figyelem, lenyűgöz fura ruhájuk és a hideg elleni szívóosságuk. A hozzám legközelebbin nyaktól bokáig egy hosszú szőrmeköpeny és egy mellkast fedő egyszerű ing, míg az alsó részén mindössze egy vastag csizma. Lába közt kis

szőrpamacs egy kiálló nyúlvánnyal, alatta két csüngő golyó, mint a hím állatoknál. Az *felelne a melegen tartásért?* Közelebb araszolok a testhez, ujjaim az állati szervet tapogatja. Semmi meleget nem érzek kiáramlani belőle. *Lehet, hogy varázslat védi a mechanizmust?* Hiába minden próbálkozásom, feladom. A földalatti vájat egyik falához sétálok, ott találom meg a legfelső részét a testnek. Vihar csapása mély barázdát szántott a fejen, szétroncsolva annak teljes arcát. *Kár, megnéztem volna a pofáját egy máshol születettnek.* Korban jóval felettem járhattak, testhosszra is majd kétszer túltesznek rajtam. A másik élettelen húscsacatnak nemcsak a feje hiányzott, alig maradt ép testrésze, furcsa keverék jött létre öltözék és a szervek melanzsából.

Visszalépkedek a félig pucér fejetlen tetemhez.

- Nyakigláb. Első áldozatom - cincogom vékony hangon.

Szeretném magammal vinni trófeaként, vacillálok. Nem voltam jelen a csatánál, nem voltam tanúja a vérengzésnek, nem érzem magaménak. Tekintetem a megidézettjeim pásztázzák. Nem szívesen áldoznám fel a csapatom tagjait, még ha nem is tart olyan régóta közös kalandunk. A négylábú állatok ráadásul gyorsabban szelik a havas tájat, négy láb kettővel több. Fogaim megszívom, újra érzem a fémes ízt, döntenem kell. Ahogy ide-oda cikázik a szemem, akaratlanul is a csarnokban fellelhető berendezésekre ugrándozik a figyelmem. Rendkívül jól látok a sötétben, nem lenne szükségem a falon logó világítóeszközre sem. A padló nagyrésze döngölt föld, ám elvétve megnyúzott állatok bőrei hevernek szanaszét. Sarki róka, medve, kutya, mindenfélék. Csontból összetákoltsz asztal és székek, rajtuk evőeszközök, mellettük polcok telerakva ruhaneműkkel. Egy épített kemence is a szoba tartozéka. Bárki is legyen, hosszú időre tervezett ide. A fagyott földfalba rengeteg, számomra ismeretlen szimbólumot véstek.

Még odakintről több lélekjelenlétet érzékelttem, ami továbbra is fennáll, valahol még rejtőzködnek húsvér élőlények. A fal egy része eltér a többitől, rejtkehelyet sejtet. Kíváncsiságomnak Fagyott tesz eleget. Farkas testén még ott csüngenek fajának ékes bizonyítékai. Az egykor fehér bunda csak foltokban fedezhető fel, ám karmai élességéből semmit nem veszített, ahogy agyara is néma fenyegetésként mered még a világra. Mancsán a kemény, mégis lágy bőr hangtompítóként funkcionál, nesztelenül közelíti meg célpontját. Szívem hangosan dobog, mindig izgatott leszek az új dolgoktól. Sosem láttam még ilyesmit, egy torlasz, ami nem kőből vagy csontból, se nem földből, sem gyökerekből összefűzött ajtó.

Szolgaím érzékenyek a finom utasításokra, sokkal könnyebb olyasmit végrehajtani velük, mely már az anyaméhben beleivódott testük minden porcikájába, ilyen a zsákmányejtés. Az állat feje hangos koppanással érinti az ismeretlen anyagot. Következő lépésként a karmaival próbálkozok. Lábam kissé összerándul a váratlanul ért kínzó éles zajtól, hőhullám szalad végig testemen, lever a víz az ismeretlentől való kíváncsiság és félelem keverékétől. Tovább próbálkozok az akadály áttörésével, de a torlasz nem enged. Megkísérlem közelebről megvizsgálni. Érzékszerveim kieleződnék, csapdák után kutatok. A feszültség egyre gyűlik bennem, négy életjelet érzékelek odabentről, de nem mozdulnak. Lassan, araszolva haladok célom felé. Kezem előre nyújtom, s óvatosan az ujjbegyemmel érintem meg az ismeretlen matériát. Nem történik semmi, elmarad a veszélyt jósoló reakció. Leveszem az egyik kesztyűm, kibuggyannak csontfehér ujjaim. Újra próbálkozom. A felület tapintása Sötét Mélységben kivájt sziklák falaiban rejtőző, ám már megmunkált ércekéhez

hasonló. Tenyeremmel simítok végig a sima felszínen, hamar kiszipolyozza a meleg hőt a kezemből. Szeretném felfedni és megfejtetni minden titkát az átjárónak, de ugyanúgy kíváncsi vagyok, mit rejthet a mögötte elterülő újabb helyiség.

Jónéhány lépésnyire távolodok, közben Fagyott is gondolatomnak engedelmeskedve felkészül a rohamra. Úgy helyezkedem, hogyha betörne az ajtó, lássam, mi leledzik odabent. Nagyobb biztonságban érezném magam, ha itt lenne velem Vihar, de testével teljesen el tudja torlaszolni az üreg bejáratát, semmi nem juthat be kintről, csak a holt testén át. Kénytelen vagyok Szellős és Mérgezett oltalmára bíznom magam. A két egykori fenevad egy nemrég földbe távozott sámán tulajdona volt, nem vagyok még hozzájuk szokva. A teljes védelmem érdekében elsuttogok egy rövid imát is, a szavakból merített erő láthatatlan pajzsként hat lelkemre.

Ahogy elhangzott az utolsó halk szó is, az egykor volt farkas puszkagolyóként lövell ki. A hangos becsapódás azonban elmarad, a négylábút elnyelte az ajtó. Nem akarok hinni a szememnek. A kapcsolatom nem szakadt meg Fagyottal, de a pánik eluralkodik rajtam, nem akarom őt elveszíteni, és most bekerült a tigris barlangjába. *Ölj!* Az utasítást hezitálás nélkül hajtja végre. Tompán, de jól kivehető sikolyok, kétségbeesett fájdalom kiáltások törnek meg a szoba csendjét. Ismét kudarcot vallottam. Mint ahogy a bejáratnál, itt sem fogok tudni senkivel beszédbe elegyedni. *Örökre a halál marad a társam?*

Nem hallom már a haláltusájukban szenvedők üvöltését. Kiszabadítom magam védelmezőim öleléséből, pillanatok múlva a különleges ajtó előtt állok. Nyoma sincs bármiféle kárnak az átjárón, masszív anyagból épült. Mérgezett és Szellős túl nagytestű, nem férnének át, muszáj leszek kockáztatni. *Ha a következtetésem igaz, a sebesség lesz a kulcs a másik teremhez.* Megkeresem Fagyott kiindulópontját. Négykézlábra helyezkedem, fejem előre tekint. Néhány mélyebb sóhaj után elrugaszkodom a fagyott földtől. A vastag öltözet akadályozza a még gyorsabb tempó elérését, de mindent beleadok. Hatalmas koppanás kíséretében pattanok vissza a szerkezetről.

Csontmaszkom alatt a kín erősödő, hol gyengülő érzésébe merülök, a bizsergés fájdalomtompító hatását gyógyírként üdvözlöm. Szeretnék megszabadulni a maszk börtönétől, megtapintani orcám minden sajgó felületét, letörölni az akaratom megfeszített gátját áttörő könnycseppeket. *Sírni szeretnék...* E szánalmas gondolat nagyobb ütésként kólint fejbe az előző sikertelen áthatolásomnál. *Letargia démon?* - csap meg a felismerés. A fizikai sérüléseket könnyű megállapítani, ám a szellemi síkon mozgók rejtett utakon érik el céljukat. A földön kuporogva hajtom végre az ellenvarázst. Fogaim összezárom, kígyó sziszegést utánzó rigmusomhoz egyre kevesebb levegőm marad, addig folytatom, míg az utolsó leheletnyit ki nem préselem. A képesség barikádot emel az érzelmek és érzékelés elé, valami olyasmivé változtatva, ami közelebb áll az idézettjeimhez, mint az élő emberhez. Megszűnik az aggodalom, mélyen elrejtőzik bennem. A magányosság is tovaszál, csak az ürességet hagyva maga mögött. A lényeges lényegtelené válik, a vágyak szétfoszlanak, húz a kéz, egyre távolabb az élet mezsgyéjéről, lassan teljesen felemészt.

Kinyitom megfeketedett szemem. Megszűnt a lebegés fojtogató íze, megannyi egyéb bilincstől megszabadulva tisztábban látok, letéptem a látásom-testem gúzsba kötő világ fátylát.

Segédjeim elterülve mellett, a folyamat alatt megszűnt a kapcsolat. Mint messzi álomból ébredve kezdek újra hozzászokni a mozgás, légzés ösztönös folyamatához. Fáj az arcom. Ujjaim kioldják a mágikus rögzítést, leveszem fejfedőm. A menedékhely gyenge légáramlata végig simít orcámon, mélyet lélegzek. A beszívott szennyezett levegő csípi a nyelőcsővem, de így is mosolyogva üdvözlöm. Ettől még erősebben mar belém a fájdalom. Válaszul még szélesebbre húzom a szám, vicsoritok. Minden porcikám felett visszanyertem az irányítást, hezitálás nélkül közelítem meg a titokzatos átjárót. Előzőleg a fejemet használva próbáltam átjutni, más stratégiát kell találnom. Ismét vigyor ül ki a képemre. Egyik lábammal gyengén végig kocogtatom a bizarr objektumot. Meglepetésemre a jobb oldali résznél enged a rejtélyes szerkezet, betekintést nyerek a másik oldalra. Kissé erősebben rugaszkodok az ajtónak, enged. A helyiség mérete jócskán alul marad az előzővel szemben, a falak is kidolgozatlanabbak, félbehagyott munkának hat. Fagyott néhány lépésnyire a falnak roskadva fekszik, emberi végtagok nyúlnak ki teste alól, bundája néhol karmazsin színbe váltott. Szemem tovasiklik, karnyújtásnyira az állattól szabályos távolságra karókat ütöttek le, s hozzájuk vastag kötéllal nőket kötözték. A teremben jóval magasabb hőmérséklet uralkodik, a három tetem ruha nélkül hever, feltehetőleg Fagyott alatt elterülő sem visel. A padló vastagon szőrmékkel borított, de a kiömlő vér néhol már tócsákat szült. *Chhhh, nehéz lesz kiszedni belőle a fekete nedűt.* A szűk hely orrfacsaró bűzt termel a bomló tetemekből, szeretném gyorsan letudni a kíváncsiságom. A raboknak esélyük sem volt az éles agyarakkal szemben, felhasított mell, logó belek maradtak a hagyatékuk. Egyikőjük tetemét jóval több belsőszerv és húscsfat öleli körül. Közelebb lépek. Az egykor élt nő arca fénykorában is hulla fehér színt ölthetett, nem látott napfényt, pont olyan lehetett, mint én. Arcát monoklik, duzzadt vérhólyag díszíti, nem a farkas műve. Lehajolok hozzá, felnyitom a szemhéját. Sötétbarna szempár mered rám, nézem egy ideig.

- Meeeeeg-sziiiív-taaaaaad! - üvöltöm a szemébe. Lehúszom a kesztyűm és benyúlok a szétszaggatott hasüregbe, olyan rész után kutatok, ahol még nem száradt meg a vér. Ahogy visszahúszom az ujjam és lenyalom a testnedvet, szemem először egy apró lábon, pufi testen egy belőle kinyúló kötéllel, majd egy kis kobakon akad meg. Az erőszakosan kivájt újszülött teremtményt megtisztítom a mocsoktól, felkapom az anyja mellől. Felnyitom az ő szemhéját is, kék színben pompázó üveggolyó tekint vissza, a léleknek nyoma sincs. A két hüvelykujjam széthúzza a száját, próbálok mosolyt csalni az arcára. Erőlködésemmel bezúszom a koponyáját, belesüllyed az ujjam. Rongyként hajítom el a terem valamely szegletébe, és heves kézzelmozgatással próbálok megszabadulni az agyvelőtől. Szitokszavak hada önt újra életet a mészárlás helyszínébe. Az érdeklődés utolsó szikrája is elhal bennem, semmi izgalmas nem vár itt.

Elsuttogom a megfelelő szavakat, újra érzem a kapcsolatot a holt fenevaddal.

- Menjünk fürdeni, véres barátom! - invitálom hajlongva a szolgám kifelé menet.

A misztikus ajtó fortélyja nem is olyan rejtélyes az első használat után. Mélyen elnyomva motoszkál egy erős érdeklődés a sok bosszúságot, de izgalmat rejtő kapu iránt, de túl távol van az érzés, hogy meg is ragadja a figyelmem. *Azt hiszem, visszatérek*

a klánhoz, jelentem ezt a kincsesbányát. Olyan rég voltam már odahaza, vigyorodom el. Visszaérve felkapom a lecsatolt maszkot, az arcom helyett az övemre aggam. Szeretném kiélvezni a szabadság minden formáját, ki tudja, meddig bitorkom még én az elmét, és süllyedek ismét a homály ködös világába, ahol újra árnyékként élek bezárva magamba.